

**Kgl. Marine, 1955-1956,
danske farvande,
Dorset, England og
Ruslandstogt.**

**Da Karsten West som gast på ”Valdemar Sejr” besejlede
hjemlige farvande og var på flådebesøg i Sydengland og i
Leningrad og om andet på hav og i havn.**

-o-O-o-

Om Søværnet blev mit samlede indtryk, at man her passede de militære pligter og almindelige krav til sømandskab og at den vante sømandskultur sammen med specielle indkvarteringsforhold havde en afdæmpende virkning på det krigeriske.

Der var en vis Nato-skepsis, men den almindelige holdning var nok en accept – Danmark skulle være med.

-o-O-o-

Travalje på Arrehavet

Fra juli 1955 til september 1956 aftjente jeg værnepligt i Flåden. De første måneder var i **Arresødal-lejren ved Frederiksværk** i forældede barakbygninger.

Flot sommer, travaljeroning på Arresø, flot landskab og egentlig meget godt, selv om der forekom tåbeligheder.

Efter 2- 3 måneder i Arresødal var det slut med tiden som ”mølkugle” (= rekrut, fordi man på første dag fik udleveret mølkuglebeskyttet beklædning fra værnets lagre) og jeg havnede på

Søværnets Kaserne på Holmen.

Her fik jeg job som hornblæser. Og der var nogle nyttige øvelser med brandslukning og træning i orientering i områdets ”ruiner” med gasmaske på.

Jeg kunne have lullet mig gennem værnepligten med at holde vagt og blæse folk vågne og i søvn over kasernens højttaleranlæg morgen og aften.

Hjemme hos mor Karen.

Og ellers holde fri nogle dage og aftener og sejle med den lille gratis motorbåd ”Hønen” fra Holmen over til Esplanaden og tage hjem med sporvogn linje 10 til Firkløvervej i Emdrup eller gå i byen – alt i marineuniform selvfølgelig.

Ved Herlin-klaveret.
Mormor Kathrine lytter.
Yngre damer interesserede sig
for marinernes kravesystem.

Tjansen som hornblæser var ikke dårlig. Hornsignaler var en del af flådens PR-indsats. Flere marineforeninger ønskede en hornblæser med flaggast til frokoster og middage, hvor blæseren med sin hjælper kunne få Dannebrog til tops overværet af sultne ældre sømænd og senere ned igen, mens mætte og tilfredse sømænd (næsten med tårevædede øjne) fulgte ceremonien.

Det kræver godt samarbejde mellem hornblæser og flaggast at trække signal, ophaling og nedhaling i tilstrækkeligt langdrag, når flagstangen i restaurationslokalet kun er ca. 2½ m høj. Traktementet under disse øvelser, f. eks på Oscar Davidsens restaurant, var typisk kogt torsk eller klipfisk med rigelige drikkevarer.

Det virkede nu alligevel truende kedsommeligt, at skulle være på Holmens Kaserne et år. Så jeg udnyttede min fortid som spejder i 1. Nyboder, D.D.S.- troppen, som var spækket med sønner af marinens folk. En farmand – kommandørkaptajn tror jeg han var – sagde, at han havde talt med personalefordelingen, som havde til

huse "Under Kronen" (en smuk lille bygning på Holmen). Der kunne jeg henvende mig, hvis jeg ville have en chance for et andet forløb i det kommende år. ("Join the Navy and see the world – all you see is the sea")

"Under Kronen" og "Mastekranen".

Jeg henvendte mig og fik flot nok "frit valg". Jeg kan ikke huske alle mulighederne. Der var to, som især lokkede:

En tjans på en "Y-kutter" var en mulighed. Flere af disse skibe lignede ombyggede fiskekuttere med lidt bevæbning. Kutterne inspicerede både i DK og ved Færøerne og Grønland. På en Y-kutter ville der være højst 4-5 mand og – som rygtet gik – alt meget afslappet og uformelt.

Eller: "Valdemar Sejr" – et større skib med mere tæk på. Efter planerne skulle skibet til Norge, England og Leningrad.

Så jeg sagde "ja tak" til "Valde".

"Valdemar Sejr"

Kort efter blev jeg overflyttet til "Valdemar Sejr"(F343) (tidl. navn i Royal Navy "Exmoor" - Lo8) og blev både skriver, telefonmand ved en kanon og stadig hornblæser.

F 343 "Valdemar Sejr".

Flåden havde endnu to skibe af klassen, nemlig "Esbern Snare" (F341) og "Rolf Krake"(F342). Skibene var små fregatter, benævnt "Hunt II Fregates". Byggede omkring 1941 af Swan Hunter, Wallsend, GB. Der var ingen luksus. Konstruerede og anvendt til at jage u-både. (De fleste af os basser (menige) sov i hængekøjer med tæpper og "madrasser", som var lange rumopdelte poser med stropper og fyldt med korksmuld, så de kunne bruges som "redningsveste".)

Exmoor gjorde fra 1941 til 1945 tjeneste i Nordatlanten og vestlige Middelhav og gik senere syd om Afrika og op gennem Suez til det østlige Middelhav og var med i det andet slag ved El Alamein.

Senere mange andre opgaver i Middelhavet. Efter krigen udlånt/udlejet af GB til DK.

Der var dybvandsbomber og 102 mm og 40 mm kanoner på skibene og når der var fuldt tryk på dampturbinerne, kunne de gøre ca. 23 knob (ca. 42 km/t). Bemanding ca. 150 mand, heraf 10-12 officerer.

Forbanje på Valde. Der står en sammenrullet køje t.h., som om natten var rullet ud og surret op i bøjlerne ovenfor ved siden af andre køjer.

”Valdemar Sejr”s bemanning 1955 – 1956 var virkelig en blandet forsamling.

Der var selvfølgelig officerer og andre fra ”Holmens faste Stok”
Jeg blev som skriver opfordret til at finde ud af, hvilke civile erhverv den værnepligtige bemanning kom fra. Alle havde et nummer. De ulige er ”Kongens Kvarter”, de bor om styrbord og de lige er ”Dronningens Kvarter”, de bor om bagbord.

Et bredt selskab også med dialekter – de var fra hele landet. Og det var vist ikke så dårligt.

Her er listen med 74 værnepligtige:

civile erhverv.

Arbejdsmand: 212, 339, 531.
Bagere: 263.
Barber: 213.
Bådebyggere: 539, 541.
Elektrikere: 161, 162.
Handelsmedhjælper: 206, 264.
Isenkrammer: 340.
Jungmand: 338, 341.
Kedelsmed: 521.
Kleinsmede: 111, 331.
Kok: 261.
Kommis: 211.
Laborant: 265.
Letmatroser: 335, 415, 532, 533, 534, 537. &gl. 342.
Malere: 542, 544.
Maskinarbejdere: 107, 110, 112, 113, 159, 160, 322,
332, 333, 334, 344, 346, 543.
Maskinassistenter: 153, 154.
Maskinbygger: 522.
Maskinmestere: 103, 104, 156, 105 (1. del).
ister
Maskinmestre: 106, 155.
Matroser: 262, 412, 413, 414, 462.
Pølsemaker: 267.
Realister: 436, 484.
Sejlmager: 538.
Smed: 342.
Smørrer: 540.
Skræddere: 266, 345.
Snedker: 535.
Studenter: 260 (stud. theol., bibliotekar), 337 (matm).
Sømand: 336, 343, 461, 545.
Tegner og maler: 536.
Tjener: 214.
Tømrer: 215.

Med "Valde" sejlede vi mest i danske farvande og ret ofte til Bornholm, hvor der var "skydefelter". I al slags vejr. Og så ind til Rønne. Farvandet nord for Hammeren ser ikke ud af noget særligt, men alligevel brydes søerne her sådan, at en af basserne blev

søsyg selv om han var en befaren fisker fra det vestjyske og skulle være mere søstærk end os andre..

Og vi lå en rum tid i dok på Holmens Orlogsværft for bundreparation, hvor vi altså ikke flød på vandet, men stadig havde ophold i skibet og måtte entre det ad stiger, trapper og broer fra Holmens faste jord.

I dok.

Fri lørdag/søndag. "Røde Orm" på Hestetangsvej, Farum.

1955: Værnepligtig 24 27 14

I februar 1956 skulle vi have været til Norge, men blev fanget af tyk is og blev tvunget til at gå til Lillebælt og **Fredericia havn** den 9. februar. Vi kom først fri den 5. marts. Det var en hård vinter med frostgrader i slutningen af 20-erne.

Så vi kom til at kende Fredericias værtshuse med dansende piger. Og kom på orienteringsløb på Trelde Næs med de lokale soldater.

Tøjmønstring på frossen kaj i Fredericia.

Jeg var med på det vindende hold på 5 mand (3 fra kasernen og 2 fra Valde) – og hvad var præmien? En stang cigaretter (200 stk.) til hver mand på holdet – sådan belønnede militæret en god sportsindsats. (Så vidt jeg husker, fik vi som værnepligtige 35 – 40 kr. om ugen i hyre, så en stang cigaretter var som en guldbarre.)

Og jeg kom med en kammerat på weekend i hans hjem i Vejen, hvor lørdagen bød på diletant i det lokale forsamlingshus med ”Vi som går køkkenvejen”.

Vist nok Fredericia

Foruden Rønne og Fredericia var skibet i 1955/56 i Holbæk, Svendborg, Horsens, Aarhus, Ålborg og Frederikshavn. I Aarhus kunne jeg ofte overnatte hyggeligt hos Ole Kjær Madsens far på Vilhelm Becksvej.

Dette og næste billede: Sildefiskeri ved Bornholm.

Skydeøvelser var mest ved Bornholm, hvor vi en gang under langsom sejlads mistede en "hovsa"-dybvandsbombe, der detonerede tæt på os, så skibets bund "klikkede". Bomben lavede den flotteste geysir-agtige vandsøjle. Og tusinder af døde og bedøvede sild steg op fra dybet.

Anløbene af Bornholm skete både sommer og vinter, så jeg har sét Rønne og Gudhjem i snevejr. Og vi var ”strejkebrydere” i foråret 1956 og medbragte post fra København til Rønne

Selv om vi ikke lå i havn, når det var ”fritid”, kunne det være helt hyggeligt. F. eks. at ligge for anker i en fjord en søndag morgen. Så blev nogle folk sat til at fire skibets motorbåd på vandet og betroede folk tøffede ind til købstaden i bunden af fjorden og hentede friskbagt morgenbrød.

Kosten var i orden, som den nu kunne være under tætpakkede forhold. F. eks. hørtes et stille sus når man åbnede døren og tændte lys ind til brødkammeret. Det var lyden af de lyssky kakerlakker, der sprang mod de nærmeste mørke revner og huller.

Vi var 3-5, der legede musikanter. To af os klimprede guitar og der var harmonikaer og et vaskebræt medens vi alle sang til. Det gav os en del øller når vi var i land i flere af de besøgte byer. Værst hos en fodboldforening i Horsens. Siden har jeg nægtet at drikke ”Red Eric”

Næstkommanderende (en sympatisk orlogskaptajn) havde lejet et pianette, som vi i rum og rolig sø kunne bakse det ud på agterdækket bag et kanontårn. Her kunne tangenter og strenge med tilhørende sange og viser så skabe stemning uden naboklager.

Da vi nogle kolde vinterdage lå i Frederikshavn lejede man en hal til håndboldspil. Det var godt tænkt, men gav bagslag. To hold gik direkte løs på hinanden i et par fine kampe. Alle glade indtil næste dag, hvor spillerne følte, de havde ”knive” i læggene. En passende opvarmning før spillet havde nok hindret smerterne.

I april 1956 var vi på togt og øvelser ved en flådebase ved **Weimouth, Dorset, England**. Vores skib var da meget pænt holdt, men det var beskedent i forhold til de velmalede, pudsede og opgejlede, skibe i Royal Navys base i Weymouth. Dorset præsenterede sig smukt med dansk maj-vejr allerede i april. Og et dejligt pub-liv. Og ball-rooms med glimmer og projektørbelyste roterende spejle.

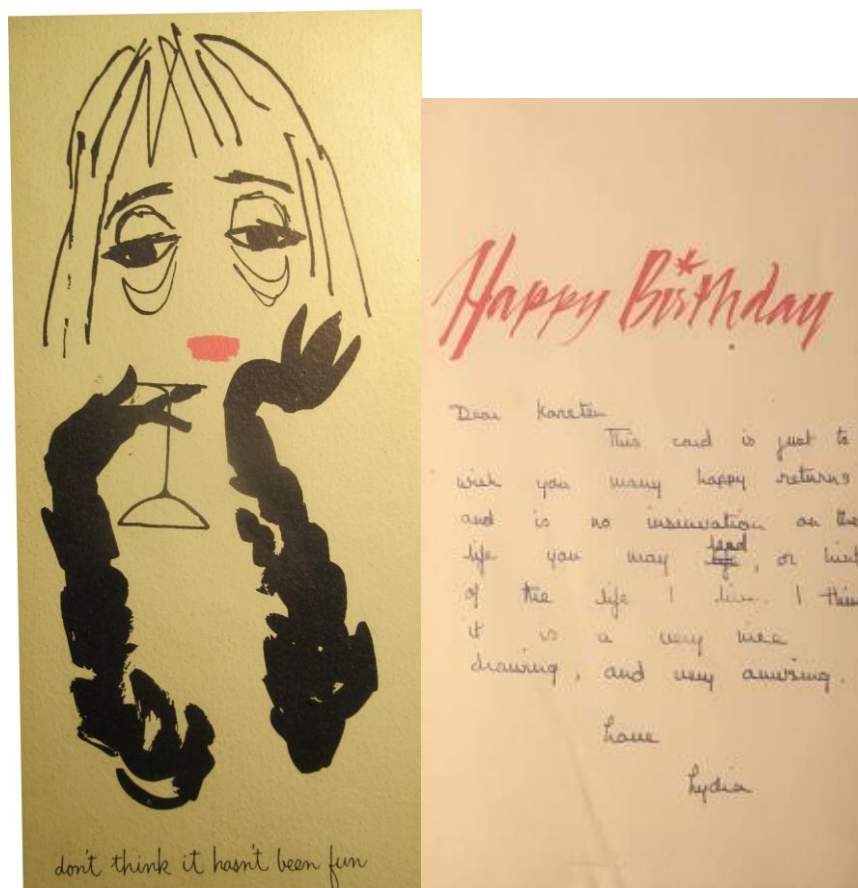
Og boccia-spil på plæner så fine som karsebede. Jeg fik fikset fri omkring en week-end og blaffede de ca. 200 km til London. (På vejen i en af byerne vinkede en hattedame-formand mig ind i en biograffoyer fordi hendes forening kunne byde på underholdning i biffen, som alle burde nyde: Et par timer med Irmgard Seefried og Wolfgang Schneiderhan. Vodden faen kan man være så heldig?).

Men ellers London for første gang. Undergrund, Soho, Themsen, museer og vandrehjemsagtigt hotel. Og jeg mener det var Hunphrey Lyttelton, der jazzede for os. Meget travlt og meget venligt.

Og ikke mindst den søde Lydia Sharman som viste mere af London og som året efter var i Danmark, hvor fætter Ole og jeg var glade turistførere for hende og hendes veninde.

Der var andre eksistenser, f. eks. en ret åbenlys bøsse, selv om det med den daværende strenge lovgivning kunne undre. Og på Piccadilly Cirkus, hjørnet ind til Soho, fik jeg et raskt tilbud "you give me a meal – I give you a fuck". Det blev ikke til noget, men jeg har tit tænkt på, at jeg i det mindste kunne have sagt "no, thank you" i stedet for blot "no". Hun var da pæn og ordentlig og man skal te sig pænt i verdenshandelens centrum, når man får og afslår et godt tilbud.

Og blafning "hjem" til Weymouth med de underligste køretøjer – dampdrevet lastbil og trehjulet sportsvogn.

Salut for Elisabeth.

Søens folk er høflige, så da Dronning Elisabeth i juni 1956 skulle besøge Danmark var Valdemar og flere andre af vores søstridskræfter i rum sø i Kattegat for med løst krudt at brage velkommen til **The Royal Yacht Britannia**, der havde kurs mod København med de fornemme gæster.

Som skriver opsnappede jeg signalgastens udskrift af den hjertelige morsekorrespondance ("flash"), som udveksledes mellem Valdemar/Esbern og majestætens lystfartøj "The Royal Yacht".

En efterkommer af Dronning Victoria, som er fuld af "great pleasure" det er tæt på at være "amused" – hvabbehar!

SIGNALBLANKET 1956
Nr. _____

Til brug for
meddelelsespersonalet

Prioritet - Action R	Prioritet - Info Lejlighedsvis	Dato - Tids - Gruppe 260918z	Modd. instruktion
FRA (FM) FLAG OFFICER ROYAL YACHT			Prelis GR
TIL (TO) COMMODORE ROYAL DANISH NAVY TRAINING SQUADRON			Klassifikation
EFT (INFO) VALDEMAR SEJR - ESBERN SHARE			Udfærdigerens nr.

= I have been asked to convey the following:
 thank you very much for your fine signal. it gives my
 husband and me great pleasure to see ships of the royal
 danish navy looking so smart. we thank you most warmly
 for your kind welcome.
 elizabeth regina. =

Til brug for operatøren	I	Dato 6/6	Sl. 1131	System flash	Svarnr. 456	Bilag U	Sl. U	System	Svarnr.	Underskrift
										Grad

M. 01.04.123 (A)
2-55 1000 ML

En varm hilsen.

Og tilbage på **Holmen** begyndte forberedelserne til Rusland.

Jeg var jo også hornblæser på Valdemar Sejr. Endnu en Hunt-Fregat, "Esbern Snare", skulle med på togtet til Rusland.

Hornblæserne (vi var vist 5) fra de 2 skibe, hvortil kom taktfulde folk, som meldte sig som trommeslagere. Vi trænede på veje og pladser på Holmen. Vi truttede og trommede nogle kendte signaler sammen med trommeslagerne. Det lød af mere musik, end det var. Et signalhorns toneskala er begrænset, følsomme variationer over reveille og tappenstreg o.l., var den kunst, vi forsøgte os med.

Vores træner var en lille sympatisk musiker fra Statsradiofoniens Symfoniorkester. Hornet var hans instrument. Han var ikke ret høj. Havde i anledning af togtet fået en eller anden militær status, selv om der ikke var antydning af kriger over ham.

Han var blevet udstyret med rang som officer (med militærets lyre-embem, så man ikke tog ham for officer af linjen eller maskinmester). Og det krævede en søofficers uniform.

Men selv Holmens Kvartermesters mindste klæder var åbenbart for store og posede, så når vi øvrige nogenlunde store marinere gik i takt til vores musik med ham og hans tamburstav forrest, gjorde han et næsten rørende maskotagtigt indtryk i sin rigelige uniform.

Og lidt komisk, fordi det så ud som om, der var stoppet fyldt ind bag kaskettens svederem for at hindre, at denne flotte beklædning faldt ned over hans øjne. Vi syntes om ham.

-0-0-

Når jeg her så mange år efter finde på at skrive om tiden i flåden, kommer det af, at jeg for nylig fandt min dagbog fra togtet til Leningrad. Den følger nedenfor i nøje afskrift. Det ses, at det er en yngre Karsten (21 år), der er forfatter.

I **Leningrad** kunne vi færdes, som vi ville. Og for os gjaldt samme ret, som de russiske uniformerede militære havde: Gratis transport med busser, sporvogne, tog og flodbåde. (Så jeg tog med tog ca. 40 km ud til slottet Petrodvorets (Peterhof) ved Den finske Bugt.)

Vi mødte venlighed alle steder. Engelsk- og tysk-kyndige spurgte os ud om vores hjemlige forhold og fortalte videre til de

sammenstimlede. Og vi skrev som filmhelte i autografbøger, folk stod med.

Da jeg fortalte om, at min mor og jeg boede i eget hus, at min mor havde en lille bil, og at der også var et lille sommerhus, hørte jeg en kvinde gispe ”kapitalijst”.

Meget forståeligt, når man så de nedslidte og arrede mennesker og gader. Der var mange krigsinvalidere og når mænd smilede, så man ofte et sæt rustfri ståltænder blottes. Mange ældre bygninger var sat i stand og flere under oppudsning, men de fleste havde mærker i facaden af beskydningen under belejringen, som sluttede godt 12 år tidligere. Og mænd var stadig en mangelvare, så mænd og kvinder var fælles om vejarbejde og andet tungt.

En familiefar fortalte, at han, konen og børnene var rejst fra Estland og at turen gik ud på at få mest muligt sukker med hjem. Engelsklæreren, jeg mødte d. 3/8 var fra Omsk ca. 2600 km fra Leningrad. Hendes tur gik ud på at møde Europa og ”Vesten”.

I en sidegade til Nevskij Prospektet lå en moske, som havde været brugt som lager. Nu var den ved at blive sat i oprindelig stand. Fortalte en malersvend fra sit stillads.

I et kloster ved Nevskij Prospektet, som jeg besøgte med en makker, havde man lige haft officielt besøg af biskop Fuglsang-Damgaard (ham med hyrdebrevet i 1943 om jødeforfølgelserne). Det var næppe en ”metropolit”, som glad viste os rundt, men måske var han en ”patriark”.

Der var ikoner, men man var næsten mere stolt over at vise os en ”Webster”, den tunge udgave med eget opslagsbord. Fra før 1917.

Meget virkede som om tøbrud var på vej. (Men både øst og vest gjorde iagttagelser. Jeg var med en makker ude og se nogle

Nu vil jeg kigge lidt i min russiske lærebog.

Karsten

31.-7.-56. 17.50

I dag er dagen gået med at lave forskellige opstillinger vi skal bruge ved flaghejsning o.l.

Også i dag til aften trænede vi sange.

I dag har vi også set 8 russiske krigsskibe samt et patruljefartøj. P.t. er vi et lille stykke inde i den finske bugt.

Karsten

1.-8.-56. 22.10 Moskva tid

Foredraget, som chefen holdt i går handlede om, hvad vi måtte og hvad vi ikke måtte i CCCP (=SSSR=Sojuz Sovetskikh Sotsialistitjeskikh Respublik).

Også i dag trænede vi musik. Kl. 15.00 blev urene, stillet frem til Moskva tid, som er 2 timer fremme (altså 17.00).

Ved 18 tiden salutede Esbern Snare en russisk jager, som svarede.

Lidt senere kom en båd med en lods, en signalgast og 2 officerer, hvoraf den ene taler tysk.

En times tid senere passerede vi Kronstadt, hvor der også blev saluteret.

Adskillige hundrede mand stod og præsenterede gevær på kajerne i orlogshavnene, da vi passerede.

For øjeblikket sejler vi i Morskoi kanalen og om lidt kaster vi anker et par timer så vi ikke sejler gennem Leningrad havn mens det er lyst.

Karsten

1. AVGUSTA 1956: Leningradskaja PRAVDAs forside og med billede og omtale af os på flot bagsideplads.

ПРАВДА 2. August 1956

Danske skibe er kommet til Leningrad.

For en uge siden sagde Leningraderne farvel til de tre hollandske skibe. Og allerede i går aften gik det sovjetiske eskadreskib, ministrygeren "ODARENHYYJ" atter i søen for at møde en ny afdeling krigsskibe, denne gang fra Danmark.

I fyrskibet "Leningrad" omrøde viste der sig 2 skibe. De nærmede sig "ODARENHYYJ" og dennes efterfølgende både. Fra fregatterne EBBERH SHARE og VALDEMAR SEJR vøjede Danmarks marineflag. På fregatten EBBERH SHARE sås øvelingschefens stander, nemlig kontraadmiral Kaj Lundsteens, chefens for Danmarks kystflåde. De sovjetiske og danske skibe udvekslede salutter. Fra båden sættes sovjetiske forbindelsesofficerer, tolke, signalgæster og lods ombord på fregatterne. "ODARENHYYJ" fører de danske skibe i retning af Leningrad. Kronstædt kom til syne. Atter tordner salverne. Nu er det 21 skud, nationssalut. Et af Kronstædts forter svarer med samme antal.

De sovjetiske marinere hilser af hjertet tilkomsten af danske krigsskibe i vore territorialfarvande. Redderne til det venskab, som har bragt den danske afdeling herhen, går tilbage til den allerældste tid. Aldrig har russere og danskere trukket våben mod hinanden. Allerede i slutningen af det 15' århundrede afsluttede Ivan III en forbundspagt med Danmark. Danmark som havde en stærk flåde, ydede den russiske regering en ikke ringe hjælp i kampen mod fjenderne. I annallerne er navnet på en dansk sømand opbevaret, Karsten Rode, som efter Czar Ivan IV's lenskrivelse (?) grundlagde en hel flotille, som skulle operere i Baltikum

i russiske interesser. Historien kender ikke få af Danmarks sømænd, som har vundet ry i russisk deres tjeneste i den russiske flåde. Annallerne beskriver fyldigt venskab mellem Rusland og Danmark, som for altid har sat et spor i vore rigers historie.

Også i vore dage er der grundlag for at det århundredgamle venskab må fortsætte.

-Velkommen!- siger vorre bys indbyggere til de danske marinere.

Dette skulle være velkomstordene i PRAVDA.

2. – 8.- 56 torsdag

I går havde vi vor første dag i Leningrad. Hele formiddagen stod folk på kajerne og ventede på, at vi gik i land. – Da vi gik i land, var de helt vilde med at komme i kontakt med os, røre ved vort tøj, bytte mønter, cigaretter, tændstikker, emblemer o.l.

Isak katedralen. I forgrunden autografjægere og lyttere.

Jes og jeg gik først over i Hotel Astoria i turistbureauet, men der fandtes ikke antydning af brochurer.

Senere tog vi ud til et gammelt kloster, som var meget forfaldent. Vi var inde i præsteakademiet og fik forevist kirken og biblioteket. Ellers daskede vi rundt på Nevskij Prospektet, som er meget smuk selv om bygningerne er dårligt holdt.

Om aftenen var vi til fest i matrosforeningen, hvor vi dansede. Forinden var der meget fin kunstnerisk underholdning af de russiske orlogsgaster.

Da vi kom tilbage til skibsbroen, var det umuligt at komme ned til motorbådene. Vi blev simpelthen standset og spurgt ud om alt muligt vedrørende den vestlige verden. Samtidig fik vi cigaretter

og postkort, frimærker og andre souvenirs af alle mulige mennesker. Kl. 23.55 kæmpede jeg mig fri af mængden og gik om bord.

Karsten

Vi lå for bøje på Nevafloden.

3. – 8.- 56 Fredag.

I går (?) tog vi ud på stadion kl. 10.00 og trænede musik. Her fra tog hulgasten og jeg ud til UL (Ulitsa = gade) CTATEK og kiggede os lidt om.

Min medspion.

Derefter prøvede vi Metroen, som er noget af det mest overdådige, jeg nogen sinde har sét. Hver station er et tempel.

Leningrads flotte AVTOVO metrostation.

På prospektet.

Efter vor lille tur ude i forstæderne tog vi ud til Nishnewski Prospektet og shoppede lidt

Om aftenen var vi med orkesteret ude ved stadion, hvilket gjorde stor succes.

Fodboldkampen tabte vi 6 – 1. Bagefter tog vi tilbage til skibet, hvor vi fik øl og spillede fanfare.

Blodskirken.

Derefter gik vi atter i land. Jeg traf en pige, der var engelsklærerinde, som spurgte mig ud om alt muligt. Jeg tror hun blev berøvet lidt af sine pioneragtige illusioner om Sovjet og om sine meninger om vesten.

Karsten

4. – 8. – 56 Lørdag

I dag var jeg en tur ovre i Peter-Paul-fæstningen, som er et pragtfuldt anlæg, om end temmelig forfaldent.

Bagefter var jeg henne i en moske, som var ved at blive restaureret. I det hele taget ser man mange steder, at de gamle kirker bliver repareret.

MIR: Verden – Fred.

Gave fra venlig mand – bagpå :”Ich gratulire sie mit oteur Besuchen Leningrad gruten sie freundshaft fólker sozition” ? + svært læseligt navn.

I eftermiddag var vi først på Søfartsmuseet, hvilket ikke var særlig spændende. Den 2. verdenskrig var skildret temmelig indgående m.h.t. den russiske indsats, men der var ikke et billede eller en bemærkning om England, U.S.A. eller Frankrig.

Bagefter gik jeg alene over i Vinterpaladset.

Det er det overdådigste museum, jeg har set. Jeg nåede kun en del af samlingen i dag, resten må jeg nå en anden dag. I dag så jeg bl. a. Da Vinci, Rubens, van Dyck, Thorvaldsen o.m.a.

Til aften har jeg med en af flodbådene været ude i en folkepark sammen med Christian og Lion.

Der var dans, men det var Mazurka, Polka, en mærkelig slags Tango o.l., så det var ikke spændende.

Da vi kom tilbage til kajen, morede vi os med at samle opløb. Det gør man ved at stå og snakke sammen, så er der i løbet af et øjeblik mindst 100 tilskuere.

Karsten

5. – 8. – 56 Søndag

I dag havde jeg fri hele dagen, så jeg foretog en større udflugt til Petrodvorets (Peterhof) v.hj. a. trolley, metro, tog (fra Baltiske Station) og bus. På denne måde fik jeg også en tur ud på landet i Rusland.

Ved Petrodvorets.

Slottet var simpelthen overdådigt, især fontænerne var helt fantastiske. Jeg tog nogle billeder, som jeg håber er vellykkede. Efter at være kommet tilbage til Leningrad, var jeg henne i et stormagasin og købte Bachs 5. Brandenburgerkoncert (7 Pyb = Rubler) og så gik jeg om bord og spiste.

Karsten

6. – 8. – 56 Mandag

Slutningen på i går var temmelig hård. Kaj, Ole og jeg gik en tur op i byen og der mødte vi en fyr, der absolut ville give en drink, hvilket resulterede i, at vi gik på bar. Først fik vi 4 glas mærkelig

vermouth – og derefter gik vi over til vodka. Da vi havde fået 4 glas, syntes jeg, at jeg fortjente at få lov til at gå ud og tisse, men ikke så snart var jeg ude på gaden før et par studenter fik fat i mig og hev mig hen på en anden bar og gav mig endnu 2 glas (200 g) vodka. Min tilstand var nu nærmest miserabel. Jeg har stor respekt for vodka. Meget stor.

I dag var sidste dag i Sovjet. Vi kom først i land efter middag. Kjeld og jeg gik over i Eremitagen, hvor vi travede det meste af eftermiddagen og bl. a. så Picasso, van Gogh, Cezanne, Gauguin, Toulouse-Lautrec o.s.v.

Om aftenen var der biografur og Kjeld og jeg fik hver 2 billetter, så da vi gik i land fik vi lynhurtigt fat i 2 piger, som vi uden videre beordrede i biffen. De hed Eaja og Varja og kunne ikke tale andet end russisk. Filmen handlede dels om Bolshoi-teatret, dels om det øvrige Rusland med god musikledsagelse, vist nok af Prokofjev. Da vi havde set filmen, travede vi sammen tilbage til skibet og sagde farvel. Der var en mængde mennesker, og vi stod i båden og skreg hurra, som blev besvaret fra land.

Kl. 0.15 M.T. var der skytrulle, hvorefter kongens drenge vandrede til køjs.

Karsten

7. – 8.- 56. Tirsdag

Til morgen blev vi purret kl. 4.30, således at vi kunne ”fronte” Russerne for sidste gang. Ligesom da vi kom, var der et spillende hornorkester på destroyerens sidedæk. Kl. 12.10 stillede vi urene en time tilbage. I eftermiddags passerede vi nordmændene, som nu er på vej til Leningrad.

Til køjs kl. 21.00 E.Ø.T.

Karsten

8. – 8. – 56.

I dag har det været en rigtig hviledag. Det har været stormvejr, så ved at lade som om man er søsyg, kan man ligge og boble hele dagen.

Kl. 17.00 stillede vi endnu en gang urene en time tilbage
Til køjs kl.21.00 C.E.T.

9. – 8. – 56.

I dag til morgen (4 – 8) var jeg rorgænger.

Kl. 7.30 gik vi til bøje.

Ved 9-tiden strøg admiralen kommando , hvorefter vi gik til kaj.

Så kom der et mægtigt shownummer, idet vi forsøgte at få den bjørn admiralen fik i Rusland i land fra E.S.

Det er endnu ikke lykkedes.

I aften skal jeg hjem og høre de 4 russiske plader, jeg har købt.

Karsten

Togtet slut.

PRESSEN SKREV:

Bjørnen bliver paa Holmen et par aar - faar bur i dag

Det største bur i 'løs vægt', Københavns Zoo disponerer over, køres i dag til Holmen, hvor det indtil videre skal være den russiske bjørn Midjes hjem. Dette synes at være den mest praktiske, hyggeligste og høfligste løsning paa problemerne omkring bjørnen, der blev skænket fregatten 'Esbern Snare' som skibsmascot under det danske flaadebesøg i Leningrad. Store russiske orlogsfartøjer har en skibsbjørn, men den danske fregat er for lille til at beholde dyret om bord, selv om baade værnepligtige og officerer gerne ville have det. Fregatten skal iøvrigt nu paa skydeøvelse, og det vil være synd for Midje at udsætte den herfor, mener man.(...)

Information, 10. august 1956

8 8 8 8 8 8 8 8 8 8 8 8 8 8

I september 1956 blev jeg hjemsendt efter aftjent værnepligt. Og senere i 1956 kom både Suez-krigen og Ungarn-opstanden. Så Leningrad-togtet var kun et lille frikvarter i den kolde krig. Men jeg undgik dog genindkaldelse

Skrevet i 2022 og 2023 efter fund af pose med billeder og notater.

20. november 2023.

Karsten West, Ourevej 18,
5932 Humble.

Fred. Olsens funnel flag (Skorstensmærke).

Jeg tog hjem til mit værelse på Munkedamsveien og sagde op og afregnede til min udlejer, fru Hagemann. Og tog ned på havnen og om bord på det ca 3300NT store og velholdte skib. Bemandingen var over 30 personer, hvoraf 3 kvinder. Og vi var 4 danskere, de 2 var brødre.

Da vi senere på aftenen var halvt ude af Oslofjorden blev det meddelt, at skibet var chartret til en anden fart. Det skulle til Newport News (nær Baltimore), New York, Rio de Janeiro, Santos (Brasilien), Montevideo, Buenos Aires og næsten samme vej tilbage til New York.

Tilbage i New York fra Sydamerika afmønstrede jeg og gik daglig på Scandinavian Shipping Office for at få en hyre til Europæisk havn ("cross turn").

Det tog mere end en uge, så jeg fik sét en del til byen, men omsider lykkedes det at få hyre på M/S Siarö af Stockholm. Ikke helt så velholdt som M/S Byzans. Skibet førte mig hjemover via Lissabon, Oran og Algier til Genoa. Derfra gik turen med tog/færge, så jeg genså Danmark en tidlig morgen i Gedser havn.

Og med lidt forsinkelse kom jeg i gang med jura-studiet.

Men det er en anden historie.

Og der er altså alligevel lidt om "Join the Navy and see the world".

Karsten.

